

kan føre til, at den Stigning, der bliver i Tilskuddet, i Virkeligheden bliver op- hævet, fordi de kolossale Udgifter vil trykke Kronen ned, saa at dens Betalings- evne svigter i samme Grad, som Tilskud- dene stiger.

Overfor en saadan finansiel Politik er det aldeles nødvendigt, at den danske Rigsdag stiller sig i høj Grad skeptisk og tager op til grundig Overvejelse, hvorledes man skal være i Stand til at klare alle disse Vanskeligheder. Der er for mig no- get nedslaaende i den økonomiske Betragt- ning, som atter og atter kommer frem i dette høje Ting; man er rede til at skære ned og standse Arbejder, og man stiller sig afvisende overfor det Erhvervs- liv, som til syvende og sidst skal bære alle de Udgifter, som Lovgivningsmagten vælter ind over Samfundet, man stiller sig i høj Grad køligt, ja, mange Gange fuld- stændig uforstaaende overfor Ønsker fra den Side, men naar man staar overfor Tilskudslove og Understøttelseslove, saa mener man at have Raad til at skruer dem op til urimelige Højder.

Der er sagt, at Aldersrenten efter Lovforslaget vil koste ca. 85 Mill. Kr. om Aaret. Men hvad er det, man lægger til Grund? Man lægger for det første til Grund det aflagte Statsregnskab, hvor der er ofret 66 Mill. Kr. Men maa jeg gøre den højt- ærede Indenrigsminister opmærksom paa, at Ministeriet jo selv slet ikke tror paa disse Tal, thi paa det nu foreliggende Fi- nanslovsforslag er der budgetteret 72 Mill. Kr. Hvis man troede, at de 66 Mill. Kr. kunde slaa til, er jeg tilbøjelig til at tro, at Finansministeren var blevet staaende ved disse 66 Mill. Kr. Det vilde jo baade være det mest praktiske og det rigtigste, naar man skal have en ærlig Finanslov, og det skal vi jo have under den nuvæ- rende Regering. Men naar man altsaa allerede nu er oppe paa de 72 Mill. Kr., hvortil jo kommer Udgiften til Brændsels- hjælpen, vil man ikke kunne nøjes med de 85 Mill. Kr., man vil straks være oppe paa de 90 Mill. Kr., og rimeligvis vil det ikke vare længe, inden man kommer der- over. Det er jo en kolossal Udgift paa en enkelt Lov til Pensionering, til Understøt- telse, eller hvad man nu vil kalde det, for en enkelt Befolkningsklasse, for et enkelt bestemt Lag indenfor Samfundet.

Jeg tror ikke, det vil være muligt at blive ved at bevare Interessen i det danske Folk for en saadan social Lovgivning. Ved Behandlingen af det lille Lovforslag om Brændselshjælp udtalte jeg, at det var

af den allerstørste Betydning, ikke blot, at man gennem den sociale Lovgivning kom de enkelte Mennesker til Hjælp, men ogsaa, at man gennemførte det paa en saa- dan Maade, at man ikke svækkede Inter- essen for og Kærligheden til social Lov- givning. Men naar man skal op paa de Højder, der her bliver Tale om, frygter jeg for, at store Dele af Befolkningen vil vende sig mod en saadan social Lovgiv- ning med en voldsom Kritik.

I denne Forbindelse vil jeg gerne stille dette Spørgsmaal: Har man da været i Stand til at skabe Tilfredshed i Sam- fundet? Det maa være en Betingelse, det maa være Maalet for det sociale Arbejde at skabe Tilfredshed. Jeg vover at paa- staa, at den sociale Lovgivning her i Lan- det ikke har været i Stand til at skabe Tilfredshed, det er tværtimod et stort Spørgsmaal, om der ikke er blevet mere og mere Utilfredshed, efterhaanden som vi skred frem med de store sociale Ud- gifter. Og det er jo saa naturligt, man behøver ikke at gaa længe for at finde, at det i Virkeligheden er saa lige til. Et- hvert Menneske, der har det allerminde psykologiske Begreb, vil straks være klar over, hvordan saadan Utilfredshed skabes. Naar en social Lov skal bruges paa den Maade, som den blev brugt af Social- demokratiet foran sidste Valg, saa skal der nok skabes Utilfredshed. Naar man atter og atter anstiller Sammenlignin- ger mellem de sociale Love, saaledes som man gør, saa spørger de gamle: Hvor- for skal de, der faar Invaliderente, have 800 Kr., medens vi ikke skal have mere end 300—400 Kr.? Og naar det atter og atter fremhæves fra Socialdemokratiets Side: „I skulde kræve noget mere, I skulde bare lade os komme til Magten, saa skulde I faa meget mere“, saa vil der altid være nogle, der bliver misfornøjede med det, de har, og kræver mere. Jeg beundrer egent- lig, ligesom den ærede Ørdfører for Ven- stre (Kragh), at Regeringen har haft Mod til at blive staaende ved de 65 Aar. Det skal jeg dog ikke komme nærmere ind paa, men der er noget beskæmmende i, at den sociale Lovgivning paa den Maade, i Ste- det for at skabe Tilfredshed, skal bruges til at skabe den størst mulige Utilfredshed i Samfundet.

Den Dristighed, der her lægges for Dagen fra Regeringspartiernes Side, er for mig fænomenal, naar man tænker paa, hvilke Opgaver de gik til Regeringen med vedrørende hele det store økonomiske Spørgsmaal. Men der er en anden Side